

de 70,000 Kr. har fra 17. April 1899 til 1. Januar 1903 haft et Rentetab af 10,250 Kr. Naar det ærede Medlem for Odense (M. Madsen) i Gaar faldt i Rørelse og fortalte, at her ikke var Tale om Kammeratskab, og naar han brugte saa stærke Udtryk mod os, der have underskrevet Betænkningen, at den ærede Formand fandt Anledning til at gribe ind og sige, at saadanne Udtryk ikke maa bruges her i Tinget, vil jeg spørge det ærede Medlem for Odense: Hvad synes han om det, at man, naar man har en saadan Sum paa 140,000 Kr. til gode, og Renten udebliver i December Termin 1896, lader det ene Aar gaa efter det andet, uden at gøre Udlæg paa det Sted, hvor man har Pengene til gode? Jeg føler mig aldeles overbevist om, at hvis der var sket Udlæg den Gang, havde Centralkomiteen maaske slet ingen Ting tabt. Men de Herrer lod det ene Aar gaa efter det andet uden at gøre Udlæg, og det bevirkede, at Ejendommen kom i en saadan Stilling, at den næsten ingen Ting kunde udbringes til. Jeg kan godt forstaa, at Centralkomiteen gyste tilbage for, at overtage denne Ejendom, naar man vidste, at man maatte sætte 50,000 Kr. ind paa den, inden man kunde faa den i Drift. Jeg vil endvidere sige til det ærede Medlem for Odense, at hans egen Partifælle i Finansudvalget, den Mand, han har sat ind i Finansudvalget, har underskrevet Betænkningen ligesaa vel som vi andre. Jeg kan oplyse det ærede Medlem om, at der fra Ordførers Side er handlet saa hensynsfuldt mod hans Partifælle, som i dette Øjeblik ligger ovre paa den anden Side af Gaden, paa Frederiks Hospital, at den foreløbige Betænkning er sendt over til ham, og der er blevet spurgt ham, om han vilde være med, fordi vi antog, at da han laa paa Hospitalet, ønskede han maaske ikke at være med, men at der kom til at staa i Betænkningen — noget saadant ser man jo tidt —, at det ærede Medlem for Frederiksborg (Dinesen) ikke havde underskrevet, fordi han var fraværende paa Grund af Sygdom. Naar det ærede Medlem nu staar op og udtaler sig med en saadan Indignation som han gjorde i Gaar, henviser jeg ham til hans egen Partifælle, det Medlem, han har sat ind i Finansudvalget, og som jo ikke er noget Barn i Politik. Han kender til det, der er foregaaet baade i Finansudvalget og ved andre Lejligheder, og han har fundet, at han burde være med til at sætte sit Navn under. Jeg kan ogsaa henviser det ærede

Medlem til ham, hvis det ærede Medlem vil have nærmere Oplysninger om Ting, som med den allerstørste Vægt falder Hr. Bahnson til Last. Det, man kan bebrejde Hr. Bahnson, er ikke det, at han har villet se at faa Laan og saa stort Laan som muligt. Det, man kan bebrejde Hr. Bahnson, er, at han i Aaringer, gennem mange Aar blev ved at drive Ejendommen og afklæde den paa det forfærdeligste og saa overlod Centralkomiteen Stumperne. Det er ikke pænt handlet af en Mand med Bahnsons Dannelse og i Bahnsons høje Stilling. Det ærede Medlem kan jo henvende sig til sin egen Partifælle, hos ham vil han kunne faa Oplysning om, at Bahnson er bleven advaret paa det kraftigste af sine Partifæller, men at Bahnson har taget denne Advarsel paa den Maade, at han har været rede til at smide de Folk ned ad Trapperne, som kom op til ham og vilde tale med ham derom. Saaledes hænger Sagen sammen. Det ærede Medlem kan faa de allerbedste Oplysninger, naar han henvender sig til sin egen Partifælle, og derfor skal han ikke komme og holde Dom over os andre, naar han ikke er i Stand til at feje for sin egen Dør.

Altsaa Oberst Bache henvendte sig til mig og spurgte, hvorledes jeg mente, vi kunde afvikle dette Forhold. Endnu havde jeg ikke været til noget Central-komittemøde, det kom jo først i April 1902. Og ved dette store Møde kom Spørgsmaalet op, hvad der var at gøre ved den Bahnsonske Sag. Her har jeg ikke noget at stikke under Stolen, jeg er jo forpligtet til at værge mig selv, naar jeg bliver angrebet endog af mine egne Partifæller, og der bliver sagt, at jeg vel nok maa kunne gøre Rede for denne Sag. Det første, jeg spurgte om, var: Hvorledes er Bahnsons private Status? Hvad har Generallojtnant Bahnson og hans Familie at leve af? Saa blev der oplyst, ikke ved et privat Brev, som det er sagt i et Blad, der har overfaldet alle os paa det skrækkeligste. Jeg undrer mig over, at Folk ville nævne det Blad, thi der er ikke en eneste Politiker her i Danmark, som bryder sig det fjerneste om, hvad det siger. Det er et Blad, der overfalder alle os, som ikke ere Estrupske Højremænd, hvad vi end gøre, og fortæller Historier og Usandhed i allerstørste Maalestok. Hvad i Alverden behøve vi at bryde os om, hvad „Vort Land“ siger? Jeg bryder mig ikke en Døjt derom.